

Fernando Ricksen
VECHTLUST

Vincent de Vries

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

Ik ben Fernando Ricksen. Profvoetballer. Oud-international. Ik heb veel meegemaakt. Op het veld en daarbuiten. Hoge pieken en diepe dalen. Dit is mijn verhaal.

Ik voetbal al sinds ik vier jaar ben. Mijn eerste club is EHC in Hoensbroek, in Limburg.

Op het veld sta ik vaak te dromen. Ik kijk naar de vogels. Of ik friemel aan mijn shirt.

Mijn moeder staat altijd langs de zijlijn. Als de bal komt, roept ze: 'Nando! Opletten!'

Dan ga ik als een gek achter de bal aan. Meestal heb ik die zo afgepakt. Ik speel de bal door. En dan droom ik weer verder.

Zo gaat het bij veel kinderen op die leeftijd. Maar er is één verschil tussen mij en de anderen. Ik droom niet als de bal in de buurt is. Dan ben ik niet te stoppen. Door niemand. Dat zal altijd zo blijven.

Mijn broertje Pedro speelt ook bij EHC. Pedro is mij altijd aan het sarren. Hij maakt met iedereen ruzie. Op school. Op straat. Dat heeft ook een voordeel: ik ben nooit bang op straat. Want bij problemen komt Pedro me helpen. Op zijn manier: door te slaan. Als ik zelf groter en sterker word, zijn de rollen soms omgedraaid. Dan vraagt Pedro mij om hulp. Hij komt vaak in de problemen. Dan help ik mijn kleine broertje natuurlijk.

We wonen in Heerlen. In onze wijk gebeurt altijd van alles. Op straat wordt vaak gevochten. Er komen veel mensen drugs kopen, zo dicht bij de grens. Je hoort vaak sirenes van de politie. Er komen hier geen bussen, geen openbaar vervoer. Dat is veel te gevaarlijk.

Op een middag zijn er veel agenten in onze straat. Die wordt afgezet met rood-witte linten. Pedro en ik zitten voor het raam van mijn slaapkamer. We kunnen alles goed zien. Wat is er aan de hand? Dit gaat niet om een gejatte fiets. Misschien is er wel iemand vermoord.

Dan bellen de agenten bij ons aan. 's Middags is er een jongen gezien met een pistool. Hij bedreigde een automobilist. Die jongen is Pedro.

Mijn vader en onze hond Max proberen de agenten tegen te houden. Maar de agenten dreigen Max neer te knallen. Dan doet mijn vader toch maar een stapje opzij.

'Het was een speelgoed-pistool', zegt Pedro.

'Het was maar een geintje.'

Maar de agenten vinden het niet grappig.

Pedro moet mee naar het politiebureau. Hij moet een nacht in de cel blijven. Uiteindelijk krijgt hij alleen een waarschuwing en een boete. Het speelgoed-pistool heb ik nooit meer gezien.

Zelf speel ik liever met iets anders dan pistooltjes: met een keu. Ik kan heel goed biljarten. Mijn opa is Willem Szymiczek, een van de betere biljarters van Nederland. Na school leert hij mij alles. We kijken naar wedstrijden op tv. En we lezen boeken over biljarten.

Ik doe ook mee aan wedstrijden. Ik kom maar net boven de biljarttafel uit. Vaak moeten de mensen lachen als ze me zien. Maar niet lang. Want ik win alles. Als ik twaalf ben, word ik derde op het Nederlands Kampioenschap.

Op een dag win ik biljartlessen van Raymond Ceulemans.

Opa zegt: 'Ceulemans is de beste biljarter ter wereld. Die kan jou meer leren dan ik.'

Ik vind het niet zo bijzonder. Ceulemans is een aardige man. Maar voor mij is er maar één kampioen: mijn opa.

Ik kijk nooit op tegen zogenaamde helden. Vriendjes hangen hun kamer vol posters van zangers, voetballers en lekkere meiden. Pedro hangt zijn kamer vol met spullen van voetbalclub Roda JC. In mijn kamer hangt niets. Ik vind posters onzin. Net als handtekeningen van bekende voetballers. Wat heb je daaraan?

Ik zeg: 'Over een paar jaar willen mensen mijn handtekening. Let maar op.'

Ik heb wel altijd een voetbalshirt aan. Een neppe. Een echte kost wel honderd gulden. Wij hebben thuis niet zoveel geld.

Mijn moeder breit ook voetbaltruien voor ons, met onze namen op de schouders. In de stijl van Roda JC, Fortuna Sittard en Ajax. Of in de kleuren van AC Milan, Juventus en AS Roma.

Ik ben gek op Italiaans voetbal. Op vakantie in Italië koop ik altijd zo'n roze sportkrant, *La Gazzetta dello Sport*. Ik kan die niet lezen. Maar de grote voetbalfoto's vind ik prachtig.

We gaan ook altijd naar het San Siro-stadion in Milaan. Elke keer zeg ik: 'Ooit voetbal ik hier.' Jaren later speel ik inderdaad met Glasgow Rangers in de Champions League tegen Inter Milan. In San Siro, het stadion van mijn dromen.

*

Als ik twaalf ben, word ik gescout door Roda JC. Voortaan train ik vier dagen per week. Ik scoor veel. Ik ga al snel van de B1 naar de A-jeugd. Dat is bijzonder, want ik ben nog jong.

Toch ligt Roda JC me niet. De club koopt spelers voor het eerste elftal. Maar de eigen jeugd krijgt geen kans. De trainingen zijn simpel. We moeten alleen maar ballen blind naar voren schieten. Daar leer je niks van.

Ik wil zoveel mogelijk voetballen. Maar trainer Fischer stelt me vaak niet op bij de A-jeugd. En hij zet me ook niet terug naar de B-junioren. Ik wil hier weg. Want ik heb niets aan een trainer die mij niet laat voetballen.

Bij de Limburgse jeugd voetbal ik met Mark van Bommel. Hij speelt bij Fortuna Sittard.

'Kom toch bij ons', zegt Mark vaak. Fortuna Sittard wil mij wel. Maar een club mag een jonge speler niet zomaar weghalen bij een andere club.

Ze moeten wachten tot een speler zelf contact opneemt.

Ik bel Fred van Barneveld, de jeugdtrainer van Fortuna. Ik kan meteen terecht. Logisch. Ik ben goed. Ik speel in de Limburgse selectie. Ik sta in de basis bij de nationale jeugd ploeg. Daar ben ik een van de besten. Dat bedoel ik niet arrogant. Het is gewoon zo.

In 1991 mag ik naar een selectiedag voor Oranje onder de 16 jaar, bij de KNVB in Zeist. Hier komen vijftig jongens met talent uit heel Nederland. En er zijn maar negentien plaatsen.

De selectie is simpel. We spelen wedstrijdjes. Na elke wedstrijd hoor je of je doorgaat of niet. We worden beoordeeld door Rinus Israël, Dick Advocaat en Bert van Lingen. Louis van Gaal, hoofdtrainer van Ajax, is er ook.

Het valt niet mee om goed te spelen. Want spelers van Ajax en PSV slaan mij over in de wedstrijd. Ik krijg geen ballen. Zo kan ik niet worden beoordeeld. Zo is de kans groot dat ik eruit vlieg.

Ineens legt Rinus Israël de wedstrijd stil.

‘Nu is het afgelopen!’, schreeuwt hij. ‘Vanaf nu spelen jullie ook ballen naar die blonde Limburger. Anders kun je zelf naar huis!’

Vanaf dat moment doe ik weer mee. Een minuut later krijg ik de bal van Clarence Seedorf.

Ik ren ermee naar voren. Ik geef een voorzet op Patrick Kluivert. Hij kopt binnen. Israël en Advocaat zien het ook. Niemand kan nog om mij heen. Na zes uitstekende wedstrijden zit ik in de selectie. Het is het begin van iets moois. Vanaf dat moment komt er regelmatig post uit Zeist: uitnodigingen voor interlands en trainingskampen.

Op mijn zestiende moet ik kiezen tussen biljarten en voetballen. Ik heb te weinig tijd voor allebei. Op maandag train ik in Roermond met de Limburgse jeugd. Op dinsdag zit ik in Breda met Oranje. Op woensdag moet ik naar Eindhoven. En de andere dagen speel ik bij Fortuna. Zonder twijfel kies ik voor voetbal. Opa vindt het jammer.

Hoe zou mijn leven zijn als ik voor biljarten had gekozen? Dan had ik zeker minder geld verdiend. Dan zou ik minder beroemd zijn. En dan had ik niet zoveel vrouwen gehad. Ik heb nooit spijt gehad van mijn keus.

Op mijn zestiende teken ik mijn eerste contractje bij Fortuna. Ik verdien 750 gulden per maand. Twee jaar later krijg ik mijn eerste echte profcontract, tegelijk met Mark van Bommel en André van der Zander. Het is een mooi moment. Op het hoofdveld, lachend voor de camera, zetten we onze handtekeningen. Er komt een foto in de krant.

Mijn moeder laat hem trots aan iedereen zien.
Het eerste elftal komt steeds dichterbij.

Voetballen bij Fortuna is goed voor mijn ontwikkeling. Maar trainer Chris Dekker twijfelt soms. Hij zegt: 'Je moet geduld hebben. Misschien speel je pas op je 25ste in ons eerste elftal.' 'Echt niet,' zeg ik boos. 'Dan ben ik hier allang weg. Voor mijn 25ste speel ik in Oranje.'
Dekker lacht. Maar ik ben bloedserieus.

Het team is een echte vriendenploeg. We doen alles met elkaar. We gaan vaak samen op stap. We drinken en kijken naar de meiden.

Mark van Bommel en ik zijn maatjes. We maken samen huiswerk. Op trainingskampen delen we een kamer. Als ik een meisje meeneem naar onze kamer, slaapt hij gewoon op de gang verder. Geweldig vind ik dat.

Ook op het veld is Mark een topper. Niemand houdt hem bij. Hij leeft voor de sport. Ik ken niemand met zo'n instelling. Zijn instelling werkt: hij wordt later kampioen met PSV, Barcelona, Bayern München en AC Milan.

We werken goed samen. Als Mark op het veld een schop krijgt, los ik dat voor hem op. Ik pak zo'n gozer meteen aan. Ook al krijg ik dan een kaart. Voortaan denkt zo'n gast eerst na voor hij Mark schopt.